

Sven Nordqvist

PETSONAS STOVYKLAUJA

Versta iš
Sven Nordqvist
PETTSON TÄLTAR
Opal, Stockholm, 1992

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos
(LIBIS) portale ibiblioteka.lt

Trečiasis leidimas

© Tekstas ir iliustracijos, Sven Nordqvist, 1992

Pirmą kartą išleido *Bokförlaget Opal AB*, Sweden

© Vertimas į lietuvių kalbą, Raimonda Jonkutė, 2012

© Leidykla „Nieko rimto“, 2024

ISBN 978-609-441-048-2

Sven Nordqvist

PETSONAS STOVYKLAUJA

Iš švedų kalbos vertė Raimonda Jonkutė

Iliustracijos autoriaus

Vilnius
2024

Kartą dėdulė Petsonas kuitė palėpę ieškodamas maišelio su plūdėmis, kuris tikrai turėjo būti kažkur čia. Katinas Findusas, kur buvęs, kur nebuvęs, stengėsi jam padėti. Petsonas iškėlė kartoninę dėžę. Findusas joje rado žalią dešrą. Didelę žalią medžiaginę dešrą. Stryktelėjęs ant jos, pamėgino išlaikyti pusiausvyrą, bet pasirodė ne taip lengva. Žingt į priekį, dešra – riedėt atgal. Žingt atgal, dešra – riedėt pirmyn. Jis – bėgt, dešra – riedėt visu greičiu.

– Petsonai, žiūrėk! – suuko jis.

Petsonas pakėlė akis nuo dėžės.

– O, seniai matyta. Atsargiai, kad nenubildėtum nuo...

– Geeeeelbėkit!!!

Dešra nudunksėjo stačiais laiptais, katinas nudardėjo kartu su ja.

Petsonas puolė paskui.

- Findusai! Kaip tu? Užsigavai?
- Ahaaa, - šniurkštelėjo katinas. - Man rodos, susilaužiau ausis.
Kam laikai tokias pavojingas dešras palėpėje? - papriekaištavo jis.
- Tai palapinė, - paaiškino Petsonas.
- Kokia palapinė? Kas yra palapinė? - sukľuso Findusas.
- Medžiaginis namas, kuriame gali pernaktuoti, jei, pavyzdžiui,
stovyklauji Kalnagūbrio kalnuose.
Katinas įrėmė akis į dėdulę, tarsi šis būtų kuoktelėjęs.
- Šitam miegoti kalnuose? Reikia vaikščioti per miegos, ar ką?
Su dešra ant galvos, ar ką?
- Na ką tu, - kantriai ėmėsi aiškinti Petsonas. - Palapinė yra šia-
me maiše, suvyniota į ritinį. Aš tau parodysiu.

Petsonas ištraukė ir išvyniojo palapinę. Pajutęs kvapą, nors tai buvo seniai, prisiminė, kaip gera joje gulėti ir kokie smagūs buvo jaunystės laikai. O ką, jei ir vėl išsiruoštų į kelią? Be to, ta pačia proga galėtų išbandyti savo naująjį išradimą.

Findusas tuo tarpu aptiko palapinės angą ir įsliuogė į vidų.

– Aš irgi norėčiau čia pamiegoti, – tarė jis. – O mudu ar negalėtume eiti stovyklauti į Kalnagūbrį? Kas tas Kalnagūbris?

– Tai aukšti kalnai Laplandijoje, – paaiškino Petsonas.

– Mes ir patys turim aukštų kalnų. Už dirbtuvės. Ten ir galim stovyklauti, – pasiūlė Findusas.

– Anoks ten stovyklavimas iš tokių kalnų. Apsisuktume per penkiolika minučių, – spyriojosi dėdulė.

– Petsonai, ir taip bus gerai. Pastovyklausim, pamiegosim palapinėje.

– Bet aš norėčiau išbandyti savo išradimą, – skundėsi Petsonas. – Siūlau eiti į iškylą aplink ežerą. Pusiaukelėje sustosim, pasistatysim palapinę, pažvejosim, o paskui, saulei leidžiantis, galėsime sėdėti prie ežero ir čirškinti ešerius ant laužo.

– Taip ir padarysim. Eime! – sušuko Findusas, bėgdamas pro duris.

– Ramiau, ramiau. Man reikia susikrauti daiktus.

Palapinę, miegmaišį, kuprinę, kavinuką, išradimą, tiesa, dar ne visai baigtą...

Mąstydamas ir ieškodamas reikalingų daiktų, Petsonas užtruko.

Katinas nenustygo vietoj iš nekantrumo.

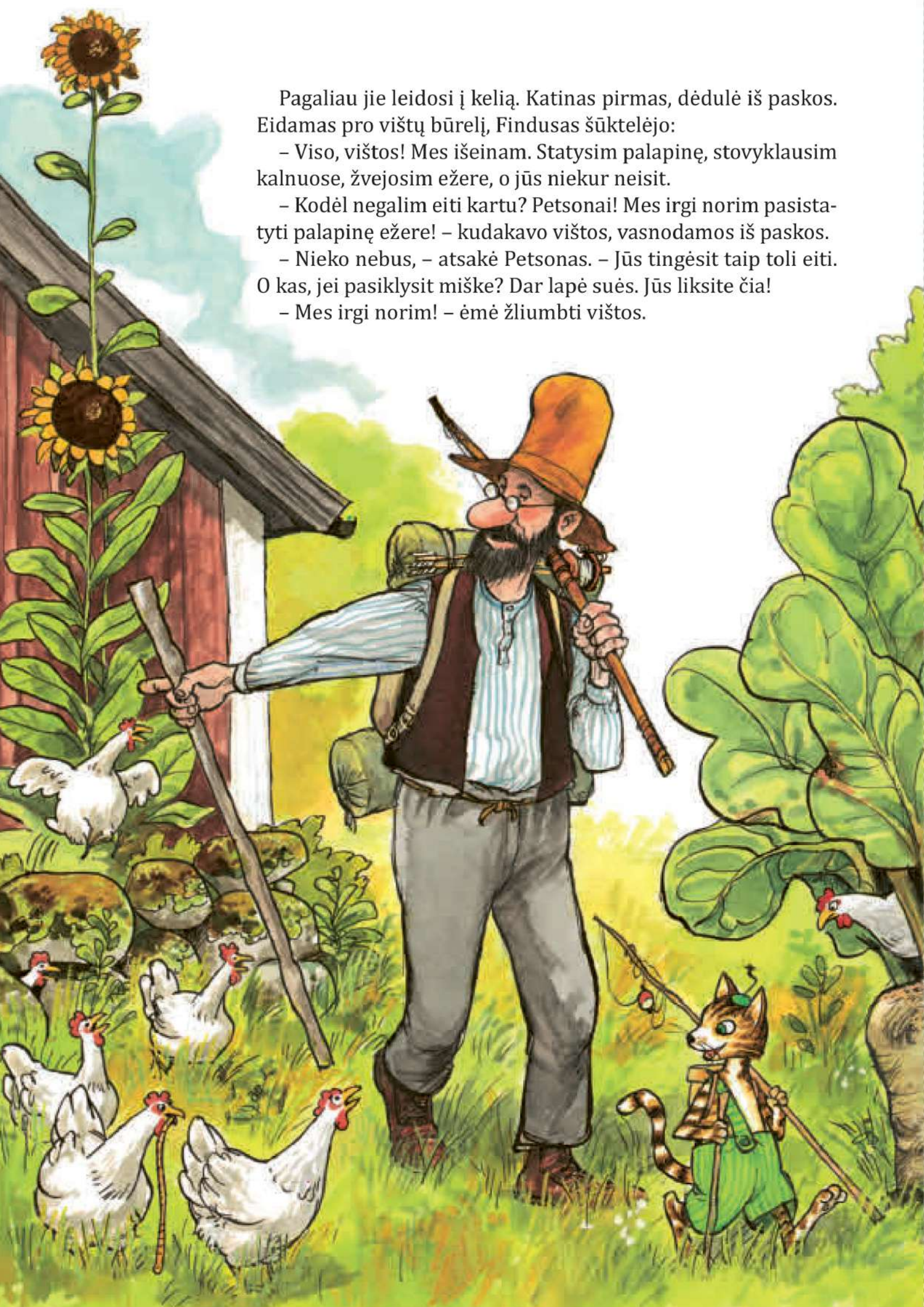
Pagaliau jie leidosi į kelią. Katinas pirmas, dėdulė iš paskos. Eidamas pro vištų būrelį, Findusas šūktelėjo:

– Viso, vištos! Mes išeinam. Statysim palapinę, stovyklausim kalnuose, žvejosim ežere, o jūs niekur neisit.

– Kodėl negalim eiti kartu? Petsonai! Mes irgi norim pasistatyti palapinę ežere! – kudakavo vištos, vasnodamos iš paskos.

– Nieko nebus, – atsakė Petsonas. – Jūs tingėsit taip toli eiti. O kas, jei pasiklysit miške? Dar lapė suės. Jūs liksite čia!

– Mes irgi norim! – ėmė žliumbti vištos.

Nesumodamas nieko geresnio, dėdulė pasileido bėgti. Vištos šoko paskui. Nuo vištų skuodžiantį Petsoną matė tetulė Anderson, stovėdama burokų lauke.

– Nebijok tu tų vištų, Petsonai, – pamokė ji. – Ne tokios jos baisios, kaip atrodo!

Petsonas sustojo. Suprato, kad elgiasi kvilai. Vištos turi grįžti namo.

Ir jis patraukė atgal, o vištos dvejojamos nucimpino iš paskos. Priėjęs vištidę Petsonas atsisuko ir meiliai pašaukė:

– Eikšenkite, vištelės, putputputputput! Metas miegoti.

Eikšenkite eikšenkite.

Findusas lakstė aplinkui, stengdamasis suvaryti vištas į vidų.

– Jis mano, kad mes visiškos kvaišos. Juk dabar vidurdienis! Petsonai, jei ketini statyti palapinę ežere, mes eisim kartu. Jei liksi namie, liksim ir mes, – kaip kirviu nukirto vištos.

Ką darys Petsonas... Prieš dešimt vištų juk nepašokinėsi.

